

Ἡ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ ΤΟΥ ΒΑΓΓΕΛΗ

» ἔργου του) συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γνώμης τῆς συσχέτι-
» σεως τοῦ ζώου τούτου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις πιθαν-
» ῶς ἐθεωρεῖτο ἐν τῇ νήσῳ ὁ προστάτης τῶν θηρατῶν.

» Μέγα μέρος τοῦ ἄθρου τοῦ κ. Σβορώνου πραγματοποιεῖ-
» ται περὶ τῶν νομισμάτων τῆς Κυδωνίας, τῶν παριστιών-
» των παῖδα γαλουχοῦμενον ὑπὸ θηρατικῆς κυνός, καὶ
» περὶ νομίσματος τῆς Πραισοῦ, κατὰ πρῶτον δημοσιευ-
» θέντος ὑπὸ τοῦ κ. Babelon ἐν τῇ Revue Numisma-
» tique 1885. σελ. 161, καὶ φέροντος παῖδα γαλουχοῦ-
» μενον ὑπὸ βοός. Ὁ κ. Σβορώνος ἰσχυρίζεται ὅτι ἐν
» ἀμφοτέροις ταύταις ταῖς περιστάσεσιν ὁ παῖς εἶναι ὁ
» Ζεὺς. Καὶ αἱ μὲν φιλολογικαὶ πηγαὶ οὐδὲν ἀναφέρουσι
» θετικὸν περὶ τοῦ προκειμένου, ἀλλ' ὁ κ. Σβορώνος ἀνα-
» φέρει χωρίον τι τοῦ Ἀθηναίου (IX. 376A) καθ' ὃ οἱ
» Πραϊσίοι ἔθνον εἰς τὴν ἕν, ζῶον ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν
» διότι ἐγαλοῦργησε τὸν Δία βρέφος μετὰ τὴν ἐν τῷ ὄρει
» Δίκτῃ τέκνωσίν του (ἴδε τὴν κεφαλὴν κάπρου ἢ ὕδρ' ἐπὶ
» τῶν νομισμάτων τῆς Λύττου). Ἡ σχέσις τοῦ τύπου τῆς
» βοός καὶ παιδὸς ἐν τῷ νομίσματι τῆς Πραισοῦ πρὸς τὸν
» Δία φαίνεται πιθανή, εἰ καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ.
» Σβορώνου, εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον, δὲν φαίνονται καθόλου
» πειστικά. Ὁ τύπος τοῦ Κυδωνιακοῦ νομίσματος — παῖς
» γαλουχοῦμενος ὑπὸ θηρατικῆς κυνός — ὑπέτεθη παρ'
» ἐμοῦ (Cretan coins σελ. 26) ὡς ἀναφερόμενος εἰς τὴν
» νηπιότητα τοῦ Κύδωνος, τοῦ ἥρωος τῶν Κυδωνιατῶν.
» Ὁ Κύδων ἦτο ἔγγονος τοῦ Μίνωος καὶ υἱὸς τῆς Ἀκα-
» καλλίδος, ἧτις ἴσως τὸν ἐξέθεσε κατὰ τὴν νηπιότη-
» τα αὐτοῦ, τὸν ὅπερ ἔπραξε καὶ διὰ τὸ ἕτερον τέ-
» κνον τῆς, τὸν Μίλητον. Ὁ Μίλητος (κατὰ τὸν Ἀντω-
» νίνον Λιθεράλιον) ἐγαλουχῆθη ὑπὸ λυκαίνης, θηρατικῆς
» δὲ κύων ἴσως ἐξετέλεσε τὸ αὐτὸ διὰ τὸν Κύδωνα. Καὶ
» ἄλλος δὲ λόγος ἵνα συνδέσωμεν τὸν τύπον τούτον μετὰ
» τοῦ Κύδωνος εἶναι ἡ ἐμφάνισις κυνός συνοδεύοντος τοξό-
» την, τύπου παρουσιαζομένου ἐπὶ ἄλλων νομισμάτων τῆς
» Κυδωνίας. Καὶ συνήθως μὲν ὁ τοξότης οὗτος ὑποτίθεται
» ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Κύδων, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε ὅμως δὲν
» εἶναι ὁ Ζεὺς. Φρονῶ λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Σβορώνος δὲν ἀπέ-
» δειξεν ἀρκούντως τὴν ἀπόρριψιν τῆς θεωρίας τοῦ Κύδω-
» νος, εἰ καὶ τὸ ἐπιχειρήματός του ὑπὲρ τοῦ Διὸς εἶναι εὐφρῆς
» καὶ δύναται ἴσως νὰ πείσῃ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν
» του ὅτι τοιαύτη τις ἐξήγησις εἶναι ὀρθή».

Παραθέτομεν δ' ἐνταῦθα καὶ ἀπεικόνισμα (ἀρ. 2) τοῦ ἄνωθι
» ὑπὸ τοῦ κ. Wroth ἀναφερομένου νομίσματος τῆς Κυδων-
» νίας, τοῦ παριστάνοντος τοξότην μὲ κύνα, ὅστις ὑποτίθεται
» ὅτι εἶναι ὁ Κύδων, ὁ ἥρωος τῶν Κυδωνιατῶν. Τὸ νομίσμα
» τοῦτο φαίνεται ἔχον πολλὴν τὴν σχέσιν πρὸς τὸ ἕτερον νό-
» μισμα τῆς Κυδωνίας, τὸ φέρον βρέφος γαλουχοῦμενον ὑπὸ
» κυνός. Κατὰ ταῦτα δὲ τὸ Κυδωνιακὸν νομίσμα τὸ ὑπὸ τοῦ κ.
» Σβορώνου ἀπεικονισθὲν ἐν τῷ Πίνακι 1 ἀρ. 1 τῆς Ἀρχαιολο-
» γικῆς Ἐφημερίδος δύναται νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν νη-
»πιότητα τοῦ Κύδωνος μᾶλλον ἢ εἰς τὴν παιδοτροφίαν τοῦ
» Διός.

Ι. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Ὁ βοριάς φυσοῦσε ἀλύπητα, τὰ χιόνια ἔπεφταν
» ἀνάργη' ἀνάργηα καὶ πετούσανε σὰν πεταλοῦδες καὶ
» κάθιζαν ἀπάνω στοὺς στεγνοὺς βράχους, κ' ὕστερα
» ἰλυῶνανε. Ἡ θάλασσα παρακάτω ἄχνιζε, κὶ ὁ
» ἥλιος στὴ Δύση κοκκίνιζε σὰν ὀλόπυρη σφαῖρα ἀνά-
» μεσ' ἀπὸ τῆ χαραμάδα ποῦ ἄφιναν τὰ σύννεφα
» ἀπὸ κείνο τὸ μέρος. Ἀνέβαινε ὁ Βαγγέλης ἀπὸ τῆ
» Σκάλα νὰ πάῃ ἴσια σπίτι του αὐτῆ τῆ φορᾶ. —
» «Παραμονὴ τοῦ ἁγίου Βασιλίου, πρωτοχρονιά αὔριο,
» εἶπε, ἄς πᾶμε σπίτι. Ἄς ἀρχίσουμε καλὰ τὸ χρόνο,
» ἴσως καὶ δὲ μαλλώσουμε πλιά. Ἴσως τήνε φω-
» τίσῃ ὁ Θεὸς τῆ βλογημένη, καὶ κάμῃ μιὰν ἀρχὴν
» καὶ δὲ μοῦ πετάξῃ κανέν' ἀπὸ κείνα τὰ ναθεματι-
» σμένα τὰ λόγια τῆς, ποῦ πᾶν ἴσια μὲς στὴν καρ-
» διά. Θὰ πῆς, καὶ γὼ μπόσικος, ποῦ δὲν τῆς γλυ-
» κομιλῶ καὶ καμιά φορᾶ, μόνο στὴν παραμικρὴ
» ἀφορμὴ ἀνάθω σὰ σπέρτο, καὶ τήνε βρίζω τῆ δύσ-
» τυχη. Ἡ γυναῖκα κακιά δὲν εἶναι. Νά! λίγο λαφρό
» κεφάλι, καὶ λίγο πείσμα, καὶ γίνεται τὸ κακὸ. Θὰ
» πῆ λοιπὸν πῶς ἐγὼ πρέπει νὰ φρονιμέψω, καὶ νὰ
» μὴν τῆ συνειρίζουμαι. Τοῦλάχιστο γιὰ χάρη τῆς
» καημένης μου τῆς Πιπίνας, νὰ πάψῃ πιά αὐτὸ τὸ
» λογομαχητό. Δίχως ἄλλο, νὰ τὴν κάμωμ' ἀπόψε
» τὴν καλὴ τὴν ἀρχήν. Κὶ ἂν πῆ αὐτῆ τίποτις, ἐγὼ
» νὰ σωπάσω, κ' ἔτσι νὰ συχάσουμε. Δυὸ τρεῖς φορές
» νὰ σωπάσω, θὰ συνηθίσω, κ' ἔτσι θὰ ρηνήψουμε μιὰ
» «καὶ γιὰ πάντα».

Καὶ λέγοντας αὐτὰ μοναχὸς τοῦ ὁ Βαγγέλης,
» φτάνει σπίτι του. Τώρα πιά εἶτανε σκοτεινά. Μπαί-
» νει μέσα, βρίσκει ἕνα μεγάλο δαυλὸ στὴ γωνιά, καὶ
» τὸ ταψὶ ἀπὸ πάνω. Ἡ μικρὴ του ἡ Πιπίνα ἀπὸ
» τὴ μιὰ μεριά νὰ βλέπῃ τὴν πῆττα νὰ σιγοψήνε-
» ται κ' ἡ μάνα τῆς ἡ Σωσάνα ἀπὸ τὴν ἄλλη νὰ
» λυώνῃ τὸ μέλι. Παγωμένους καθὼς εἶταν ἀπὸ τὸ
» κρύο, πηγαίνει κὶ αὐτὸς κοντὰ στὴ φωτιά κὶ ἀπλώνει
» τὰ χέρια του νὰ τὰ ζεστάνῃ.

— Μωρὲ περιδρομος ὄξω ἀπόψε! λέγει, βλέ-
» ποντας τὴ φωτιά, καὶ προσπαθῶντας νὰ φανῇ πρόσ-
» χαρος, πρᾶμα ὄχι πολὺ εὐκόλο γιὰ τὸ δύστροπο
» πρόσωπό του. — Αἰ, ἐσὺ μικρὴ; πῶς πάει ἡ βα-
» σιλοπῆττα; δὲ ψήθηκε ἀκόμα;

Ἡ Πιπίνα, εἶτανε χάξι νὰ βλέπῃς τὸ χαρού-
» μενο πρόσωπό τῆς ἀντικρῶ στὴν ἀναλαμπὴ τῆς
» φωτιάς. Κάθονταν καὶ κοίταζε τὴν πῆττα νὰ κοκ-
» κινίξῃ σιγὰ σιγὰ, καθὼς πρωτοκοιτάζει μάνα τὸ
» παιδάκι τῆς ν' ἀρκουδίξῃ. Τί λαχτάρα εἶταν ἐκεί-
» νη, καὶ τί ἀγάπη! Καὶ κάθε λίγο ἐβαζε καὶ τὸ
» δαχτυλάκι τῆς πεταχτὰ ἀπὸ πάνω, νὰ δῆ ἂν καίῃ.

— Καὶ πῶς τὸπαθες καὶ μᾶς ἤρθες ἀπόψε τόσο
» νωρίς; λέει ἡ Σωσάνα, σαλιζοντας τὴ φωτιά,
» νὰ νάψῃ καλῆτερα.

— Αἰ, πῶς τὸπαθα! Δὲν εἶναι δὲ κὶ ἁγίου Βασι-
» λῆς καθεμέρα!

Καὶ κοίταζε ὁ Βαγγέλης κατὰ τὴν ἄλλη μεριά,
» τὸνα χέρι κοντὰ στὴ φωτιά, τᾶλλο στὰ μαλλιά τῆς
» μικρῆς του, ποῦ τὰ γλυκοχάδευε.